

należy interpretować w ten sposób, że:

operator witryny sprzedaży internetowej obejmującej, oprócz własnych ofert sprzedaży, internetową platformę handlową, może być uznany za podmiot używający oznaczenia identycznego z unijnym znakiem towarowym należącym do innego podmiotu w odniesieniu do towarów identycznych z tymi, dla których ten znak został zarejestrowany, w przypadku gdy sprzedawcy zewnętrzni oferują do sprzedaży na tej platformie, bez zgody właściciela tego znaku, takie towary opatrzone owym oznaczeniem, jeśli właściwie poinformowany i dostatecznie uważny użytkownik tej witryny internetowej dostrzeże związek między usługami tego operatora a danym oznaczeniem, co ma miejsce w szczególności wówczas, gdy w świetle wszystkich elementów charakteryzujących daną sytuację taki użytkownik mógłby odnieść wrażenie, że to powyższy operator sprzedaje – we własnym imieniu i na własny rachunek – towary opatrzone wspomnianym oznaczeniem. Istotne w tym zakresie są okoliczności, że ten operator stosuje jednolity sposób prezentacji ofert publikowanych w swojej witrynie internetowej, to jest wyświetla jednocześnie ogłoszenia dotyczące towarów, które sprzedaje we własnym imieniu i na własny rachunek, oraz ogłoszenia dotyczące towarów oferowanych na wspomnianej platformie przez sprzedawców zewnętrznych, że umieszcza on na wszystkich tych ogłoszeniach własne logo renomowanego dystrybutora i że oferuje on sprzedawcom zewnętrznym, w ramach sprzedaży towarów opatrzonych przedmiotowym oznaczeniem, uzupełniające usługi polegające w szczególności na składowaniu i wysyłce ich towarów.

(¹) Dz.U. C 189 z 17.5.2021.
Dz.U. C 217 z 7.6.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München – Niemcy) – Postępowanie dotyczące ekstradycji S.M.

(Sprawa C-237/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Artykuły 18 i 21 TFUE – Skierowany przez państwo trzecie do państwa członkowskiego wniosek o ekstradycję będącego obywatelem innego państwa członkowskiego obywatela Unii, który skorzystał w pierwszym państwie członkowskim z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się – Wniosek złożony w celu wykonania kary pozbawienia wolności – Zakaz ekstradycji stosowany wyłącznie do obywateli krajowych – Ograniczenie swobodnego przemieszczania się – Uzasadnienie oparte na zapobieganiu bezkarności – Proporcjonalność]

(2023/C 54/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: S.M.

Przy udziale: Generalstaatsanwaltschaft München

Sentencja

Artykuły 18 i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że:

- nakładają one na państwo członkowskie, do którego został skierowany wniosek o ekstradycję – wystosowany przez państwo trzecie w celu wykonania kary pozbawienia wolności obywatela innego państwa członkowskiego mającego stałe miejsce zamieszkania w tym pierwszym państwie członkowskim, którego prawo krajowe zakazuje jedynie ekstradycji własnych obywateli poza terytorium Unii Europejskiej i przewiduje możliwość, że kara ta zostanie wykonana na jego terytorium pod warunkiem wyrażenia na to zgody przez państwo trzecie – obowiązek aktywnego dążenia do uzyskania zgody państwa trzeciego wnioskującego o ekstradycję przy wykorzystaniu wszystkich mechanizmów współpracy i pomocy w sprawach karnych, którymi ono dysponuje w ramach stosunków z tym państwem trzecim;
- jeżeli taka zgoda nie zostanie uzyskana, przepisy te nie sprzeciwiają się temu, aby w takich okolicznościach wspomniane pierwsze państwo członkowskie dokonało ekstradycji tego obywatela Unii zgodnie z obowiązkami, które na tym państwie ciąży na mocy konwencji międzynarodowej, o ile taka ekstradycja nie narusza praw zagwarantowanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 297 z 26.7.2021.